

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 26/04/2023 a les 10:41

?Carme Boix. Llocs on tornar

Hi ha històries que estan vinculades a un lloc concret. La de la Carme Boix Bernat està estretament relacionada amb la plaça Major de Manresa. Allà ha transcorregut bona part de la seva vida, des que era una nena fins als setanta anys.

Foto: Joan Closas

Malgrat que és el lloc on li hauria agradat envellir, fa uns anys es va veure obligada a traslladar-se a viure en un altre pis de la ciutat que disposés d'ascensor per evitar la dificultat de pujar escales. «Sovint, però, encara enyoro l'ambient de la plaça, sobretot els dies de festa major», confessa la manresana, que aquest mes ha arribat al segle de vida. «Cent anys es diuen de pressa, però són tantes les experiències que sovint la memòria falla», destaca.

Tot i això, quan parla de la seva estimada plaça, els records surten sols i la seva expressió s'il·lumina. Ella va néixer a Montsó, a Ossa, però amb només quinze dies de vida va arribar a Manresa, on es va establir amb la seva família. De seguida es van integrar en el dia a dia de la ciutat, tenint en compte que vivien en ple centre, concretament al número 15 de la plaça Major. «La meua infància va transcórrer a la plaça, on cada tarda sortia a jugar amb les meves germanes i amb els altres nens que vivien a la vora», relata. El seu entreteniment era saltar a corda o amagar-se entre les caixes de fruites i hortalisses els dies que hi havia mercat. «Jugàvem fins que es feia fosc i els llums dels portals s'apagaven», recorda.

Quan va ser més gran, va decidir continuar residint a la plaça amb la companyia d'una de les seves germanes, la Dolors, amb qui ha conviscut al llarg de la seva vida de soltera. Per guanyar-se el pa, de seguida va trobar feina a l'empresa manresana Ortopèdia i Cirurgia, on va treballar durant cinquanta anys. La seva gran passió, però, sempre ha estat la costura i, de fet, ha estat la modista particular de la seva família, cosint tota mena de vestits amb una traça que va adquirir de manera gairebé autodidacta. Arribats els cent anys, sovint es pregunta si s'hauria pogut dedicar a un art que, de tant en tant, encara practica els dies que es troba amb més forces, ja que la vista és un dels sentits que conserva gairebé intacte.

Des de fa gairebé trenta anys, continua vivint amb la seva germana en un pis del carrer del Bruc

molt ampli i lluminós, que només té una pega, la distància que el separa de la plaça Major. Recentment, però, va tenir una agradable sorpresa que li va permetre tornar al passat. La família li va preparar un homenatge pel seu centenari que es va celebrar a la Plaça i va consistir en un berenar i una ballada de sardanes, amenitzada per la Cobla la Principal d'Olot. En aquella festa, que va aplegar desenes de persones, entre familiars, veïns i amics, es va tornar a sentir com a casa, malgrat el pas dels anys. Les circumstàncies poden haver canviat, fins i tot l'aspecte de la plaça, però la sensació de plenitud quan es torna als llocs on s'ha estimat la vida és eterna.